

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 459

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 19 iunie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 501 din 6 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Ordonanței Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Ordonanței Guvernului nr. 30/1999 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a Ordonanței Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, ale Ordonanței Guvernului nr. 34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a Legii nr. 203/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, ale Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Normelor metodologice din 13 noiembrie 2002 pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, ale Hotărârii Guvernului nr. 561/2003 privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.278/2002, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, ale Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Legii nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, ale Hotărârii Guvernului nr. 783/2004 privind aprobarea nivelurilor pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale și alte taxe asimilate acestora, precum și pentru amenzile care se indexează/ajustează/actualizează anual pe baza ratei inflației, aplicabile în anul fiscal 2005, ale Ordonanței Guvernului nr. 12/2005 pentru completarea art. 15 din Legea nr. 146/1997	2–5
Decizia nr. 509 din 8 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (4) și art. 94 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	5–7
Decizia nr. 586 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	7–8
Decizia nr. 587 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2, ale art. 183 alin. 1 și 2 și ale art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și ale art. 281 din Codul penal...	9–12
Decizia nr. 589 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 236/2006 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical.....	12–13
Decizia nr. 590 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 și 400 ¹ din Codul de procedură civilă	13–15
Decizia nr. 592 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. e) și art. 47 alin. (1) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 501

din 6 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Ordonanței Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Ordonanței Guvernului nr. 30/1999 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a Ordonanței Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, ale Ordonanței Guvernului nr. 34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Legii nr. 203/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, ale Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Normelor metodologice din 13 noiembrie 2002 pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, ale Hotărârii Guvernului nr. 561/2003 privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.278/2002, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, ale Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Legii nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, ale Hotărârii Guvernului nr. 783/2004 privind aprobarea nivelurilor pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale și alte taxe asimilate acestora, precum și pentru amenzile care se indexează/ajustează/actualizează anual pe baza ratei inflației, aplicabile în anul fiscal 2005, ale Ordonanței Guvernului nr. 12/2005 pentru completarea art. 15 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale Hotărârii Guvernului nr. 797/2005 privind aprobarea nivelurilor pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale și alte taxe asimilate acestora, precum și pentru amenzile care se indexează anual pe baza ratei inflației, aplicabile în anul fiscal 2006

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Ordonanței Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Ordonanței Guvernului nr. 30/1999 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a Ordonanței Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, ale Ordonanței Guvernului nr. 34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Legii nr. 203/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, ale Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, ale Normelor metodologice din 13 noiembrie 2002 pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, ale Hotărârii Guvernului nr. 561/2003 privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea

Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.278/2002, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, ale Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Legii nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, ale Hotărârii Guvernului nr. 783/2004 privind aprobarea nivelurilor pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale și alte taxe asimilate acestora, precum și pentru amenzile care se indexează/ajustează/actualizează anual pe baza ratei inflației, aplicabile în anul fiscal 2005, ale Ordonanței Guvernului nr. 12/2005 pentru completarea art. 15 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale Hotărârii Guvernului nr. 797/2005 privind aprobarea nivelurilor pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale și alte taxe asimilate acestora, precum și pentru amenzile care se indexează anual pe baza ratei inflației, aplicabile în anul fiscal 2006, excepție ridicată de Leon Nica în Dosarul nr. 10.097/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând, pe de o parte, că dispozițiile criticate din hotărârile Guvernului și normele de aplicare nu pot forma obiectul controlului de

neconstituționalitate, iar pe de altă parte, că celelalte dispoziții criticate din legi și ordonanțe ale Guvernului sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 10.097/2/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Ordonanței Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Ordonanței Guvernului nr. 30/1999 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a Ordonanței Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, ale Ordonanței Guvernului nr. 34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Legii nr. 203/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, ale Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, ale Normelor metodologice din 13 noiembrie 2002 pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, ale Hotărârii Guvernului nr. 561/2003 privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.278/2002, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, ale Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Legii nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, ale Hotărârii Guvernului nr. 783/2004 privind aprobarea nivelurilor pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale și alte taxe asimilate acestora, precum și pentru amenzile care se indexează/ajustează/actualizează anual pe baza ratei inflației, aplicabile în anul fiscal 2005, ale Ordonanței Guvernului nr. 12/2005 pentru completarea art. 15 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale Hotărârii Guvernului nr. 797/2005 privind aprobarea nivelurilor pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale și alte taxe asimilate acestora, precum și pentru amenzile care se indexează anual pe baza ratei inflației, aplicabile în anul fiscal 2006.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Leon Nica în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece condiționarea actului de justiție de plata unor taxe încalcă principiul constituțional al liberului acces la justiție și instituie inegalitatea cetățenilor în fața legii în funcție de posibilitățile de plată ale acestora.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile Legii nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, sunt constituționale, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, ale Ordonanței Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 30 ianuarie 1998, ale Ordonanței Guvernului nr. 30/1999 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a Ordonanței Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 29 ianuarie 1999, ale Ordonanței Guvernului nr. 34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 28 august 2001, ale Legii nr. 203/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 22 mai 2002, ale Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 10 septembrie 2002, ale Normelor metodologice din 13 noiembrie 2002 pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 875 din 4 decembrie 2002, ale Hotărârii Guvernului nr. 561/2003 privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.278/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 3 iunie 2003, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 28 iunie 2003, ale Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, ale Legii nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 26 mai 2004, ale Hotărârii Guvernului nr. 783/2004 privind aprobarea nivelurilor pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale și alte taxe asimilate acestora, precum și pentru amenzile care se indexează/ajustează/actualizează anual pe baza ratei inflației, aplicabile în anul fiscal 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 28 mai 2004, ale Ordonanței Guvernului nr. 12/2005 pentru completarea art. 15 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 28 ianuarie 2005, și ale Hotărârii Guvernului nr. 797/2005 privind aprobarea nivelurilor pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale

și alte taxe asimilate acestora, precum și pentru amenzile care se indexează anual pe baza ratei inflației, aplicabile în anul fiscal 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 725 din 10 august 2005.

Ordonanța Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 10 septembrie 2002, a fost abrogată prin Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, dispozițiile ordonanței fiind preluate în titlul IX al legii „*Impozite și taxe locale*”. Așadar, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (4), ale art. 4 alin. (2), ale art. 13, ale art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 20, 21, 52, 53, 54, 56, 57, 61, 82, 102, 108, 115, 131, 135, 136 și 154.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la dispozițiile normelor metodologice și ale hotărârilor Guvernului invocate, Curtea constată că nu se poate pronunța asupra constituționalității acestora, deoarece, potrivit art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, instanța de contencios constituțional „*hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*”. De asemenea, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță. Așa fiind, hotărârile Guvernului și normele metodologice nu pot constitui obiect al controlului de constituționalitate și, prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Normelor metodologice din 13 noiembrie 2002, ale Hotărârii Guvernului nr. 561/2003, ale Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Hotărârii Guvernului nr. 783/2004 și ale Hotărârii Guvernului nr. 797/2005 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

II. Cu privire la dispozițiile Legii nr. 146/1997 și ale actelor normative — legi sau ordonanțe ale Guvernului — care au modificat și completat această lege, Curtea reține că s-a pronunțat în numeroase cazuri asupra constituționalității acestora. Astfel, prin Decizia nr. 845/2006, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2007, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997, excepție ridicată de același autor ca și cel din prezentul dosar și prin raportare la aceleași texte din Constituție. De asemenea, prin Decizia nr. 453 din 20 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 21 octombrie 2005, Curtea a statuat că accesul liber la justiție nu înseamnă că acesta trebuie să fie în toate cazurile gratuit și în acest sens a reținut că art. 21 din Constituție nu instituie nicio interdicție cu privire la taxele în justiție, fiind legal și echitabil ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de autoritățile judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora. Totodată, Curtea a constatat că dispozițiile Legii nr. 146/1997 nu aduc atingere statului de drept, democratic și social, demnității omului, drepturilor și libertăților cetățenilor sau altor valori supreme garantate prin Legea fundamentală.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea a reținut că acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru aceleași motive, Curtea constată că dispozițiile Legii nr. 146/1997 și ale actelor normative care le-au modificat și completat nu contravin nici prevederilor art. 1 alin. (3) și (4), ale art. 4 alin. (2), ale art. 20, 56, 57 și nici celor ale art. 136 din Constituție.

În final, Curtea observă că prevederile constituționale ale art. 13 privind limba oficială, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 54 privind fidelitatea față de țară, ale art. 61 privind rolul și structura Parlamentului, ale art. 82 privind validarea mandatului și depunerea jurământului de către Președintele țării, ale art. 102 privind rolul și structura Guvernului, ale art. 108 privind actele Guvernului, ale art. 115 privind delegarea legislativă, ale art. 131 privind rolul Ministerului Public, ale art. 135 privind economia României și ale art. 154 privind conflictul temporal de legi nu au relevanță în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Normelor metodologice din 13 noiembrie 2002 pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, ale Hotărârii Guvernului nr. 561/2003 privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2002 privind impozitele și taxele locale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.278/2002, ale Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Hotărârii Guvernului nr. 783/2004 privind aprobarea nivelurilor pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale și alte taxe asimilate acestora, precum și pentru amenzile care se indexează/ajustează/actualizează anual pe baza ratei inflației, aplicabile în anul fiscal 2005, și ale Hotărârii Guvernului nr. 797/2005 privind aprobarea nivelurilor pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale și alte taxe asimilate acestora, precum și pentru amenzile care se indexează anual pe baza ratei inflației, aplicabile în anul fiscal 2006, excepție ridicată de Leon Nica în Dosarul nr. 10.097/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Ordonanței Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Ordonanței Guvernului nr. 30/1999 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a Ordonanței Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, ale Ordonanței Guvernului nr. 34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale Legii nr. 203/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, ale Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, ale Legii nr. 195/2004 pentru

aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă și ale Ordonanței Guvernului nr. 12/2005 pentru completarea art. 15 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 509

din 8 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (4) și art. 94 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (4) și art. 94 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Paneuro Company” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 419/43/2007 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât critica autorului vizează modificarea textului de lege supus controlului, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 419/43/2007, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (4) și art. 94 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Paneuro Company” — S.R.L. din Târgu Mureș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate conțin prevederi contradictorii și inexacte, deoarece nu cuprind, alături de celelalte categorii ce pot propune un plan de reorganizare, și administratorul special, care reprezintă interesele societății și ale asociațiilor, în situația în care respectivei societăți nu i s-a ridicat dreptul de administrare. Mai mult, limitarea la un termen foarte scurt a posibilității de a propune un plan de reorganizare și continuarea a activității debitorului, precum și posibilitatea judecătorului-sindic de a scurta acest termen încalcă prevederile constituționale referitoare la obligația statului de a asigura libertatea comerțului și protecția concurenței loiale, împiedicând

debitorul ajuns într-o situație mai favorabilă de a-și valorifica toți factorii de producție.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 33 alin. (4) și art. 94 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 33 alin. (4): „Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul este în stare de insolvență, îi va respinge contestația și va deschide, printr-o sentință, procedura generală, situație în care un plan de reorganizare poate fi formulat numai de către administratorul judiciar sau de către creditorii deținând împreună sau separat minimum 20% din valoarea masei credale și numai dacă aceștia își exprimă intenția de a depune un plan în termenul prevăzut la art. 59 alin. (1), respectiv la art. 60 alin. (2).”;

— Art. 94: „(1) Următoarele categorii de persoane vor putea propune un plan de reorganizare în condițiile de mai jos:

a) debitorul, cu aprobarea adunării generale a acționarilor/asociațiilor, în termen de 30 de zile de la afișarea tabelului definitiv de creanțe, cu condiția formulării, potrivit

art. 28, a intenției de reorganizare, dacă procedura a fost declanșată de acesta, și potrivit art. 33 alin. (6), în cazul în care procedura a fost deschisă ca urmare a cererii unuia sau a mai multor creditori;

b) administratorul judiciar, de la data desemnării sale și până la împlinirea unui termen de 30 de zile de la data afișării tabelului definitiv de creanțe, cu condiția să își fi manifestat această intenție până la votarea raportului prevăzut la art. 59 alin. (2);

c) unul sau mai mulți creditori care și-au anunțat această intenție până la votarea raportului prevăzut la art. 59 alin. (2), deținând împreună cel puțin 20% din valoarea totală a creanțelor cuprinse în tabelul definitiv de creanțe, în termen de 30 de zile de la data afișării tabelului definitiv de creanțe.

(2) La cererea oricărei părți interesate, judecătorul-sindic poate scurta, pentru motive temeinice, perioadele prevăzute la alin. (1).

(3) Planul va putea să prevadă fie restructurarea și continuarea activității debitorului, fie lichidarea unor bunuri din averea acestuia, fie o combinație a celor două variante de reorganizare.

(4) Nu vor putea propune un plan de reorganizare debitorul care, într-un interval de 5 ani anteriori formulării cererilor introductive, a mai fost subiect al procedurii instituite în baza prezentei legi și nici debitorul care a fost condamnat definitiv pentru falsificare sau pentru infracțiuni prevăzute în Legea nr. 21/1996 sau ai cărui administratori, directori și/sau asociați au fost condamnați definitiv pentru: bancrută frauduloasă, gestiune frauduloasă, abuz de încredere, înșelăciune, delapidare, măturie mincinoasă, infracțiuni de fals ori infracțiuni prevăzute în Legea nr. 21/1996, în ultimii 5 ani anteriori deschiderii procedurii.

(5) Nerespectarea termenelor prevăzute la alin. (1) conduce la decăderea părților respective din dreptul de a depune un plan de reorganizare și, ca urmare, la trecerea, din dispoziția judecătorului-sindic, la faliment.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți și în art. 135 alin. (2) lit. a) privitor la libertatea comerțului și concurența loială.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.138/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 16 ianuarie 2008, constatând netemeinicia criticilor formulate. Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile criticate au în vedere, de fapt, „doar interzicerea debitorului de a mai solicita reorganizarea judiciară după ce anterior a contestat existența stării de insolvență, iar contestația i-a fost respinsă. În legătură cu aceasta, Curtea a reținut că garantarea libertății economice trebuie să aibă loc, în mod egal, pentru toți cei care desfășoară o activitate economică. Astfel, garantarea drepturilor comercianților debitori nu poate aduce prejudicii drepturilor creditorilor. Prin urmare, limitarea exercițiului unor drepturi ale debitorilor care nu și-au exercitat voluntar obligațiile de plată apare ca justificată cu prilejul desfășurării procedurii

insolvenței ce urmărește tocmai acoperirea pasivului acestora prin satisfacerea creanțelor creditorilor.

Restrângerea anumitor drepturi ale debitorului nu duce însă la dispariția totală a acelor drepturi. Astfel, debitorul are posibilitatea de a opta între acceptarea soluției cu privire la deschiderea procedurii insolvenței și propunerea unui plan de reorganizare sau contestarea soluției de deschidere a procedurii insolvenței, contestare care însă nu trebuie să tindă spre o simplă tergiversare a cauzei. În plus, chiar dacă va fi respinsă contestația, un plan de reorganizare va putea fi propus de administratorul judiciar sau de către creditori. Astfel, Curtea observă că legea pune la dispoziție mai multe căi prin care debitorul își poate valorifica drepturile sale, inclusiv prin exercitarea accesului liber la justiție.”

În ceea ce privește critica potrivit căreia art. 94 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 nu cuprinde, alături de celelalte categorii ce pot propune un plan de reorganizare, și pe administratorul special, care reprezintă interesele societății și ale asociaților în situația în care respectivei societăți nu i s-a ridicat dreptul de administrare, Curtea constată că aceasta nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci vizează în fapt o completare a legii. Însă, o atare operație excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 94 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Referitor la pretinsa încălcare a obligației constituționale a statului de a asigura libertatea comerțului și protecția concurenței loiale, împiedicând debitorul ajuns într-o situație mai favorabilă de a-și valorifica toți factorii de producție, prin instituirea unor termene în care acesta poate propune un plan de reorganizare, sub sancțiunea decăderii, Curtea reține că, în această materie, ca, de altfel, oriunde legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu s-a procedat în acest fel cu intenția de a restrânge drepturile constituționale ale părților, ci, exclusiv, pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării accesului liber la justiție, prevenind, astfel, abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual —, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

Așa fiind, termenele instituite prin textul de lege criticat au în vedere soluționarea cu celeritate a procedurii declanșate în temeiul Legii nr. 85/2006, în absența lor, planul de reorganizare putând fi formulat oricând, fapt ce ar fi de natură a genera o stare de perpetuă incertitudine cât privește raporturile juridice dintre părți.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 94 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Paneuro Company” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 419/43/2007 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (4) și art. 94 alin. (2)—(5) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 586

din 20 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Viorel Ciolacu în Dosarul nr. 1.295/338/2007 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.295/338/2007, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția a fost ridicată de Viorel Ciolacu cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă plângerea împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat, prin aceea că stabilește competența teritorială a judecătorei în circumscripția căreia a fost săvârșită fapta în vederea soluționării plângerii împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție

și ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție. În acest sens, arată că dispozițiile legale criticate lezează interesele personale și profesionale ale contestatorului care domiciliază la sute de kilometri de locul constatării contravenției și care trebuie să se deplaseze lunar la acea instanță, cu toate că există instanțe egale în grad situate mai aproape de domiciliul său. În plus, poliția rutieră „are structuri identice în toate unitățile administrativ-teritoriale și contravenientul trebuie prezumat ca nevinovat până la soluționarea cauzei, astfel încât nu se justifică nici din acest punct de vedere acțiunea în judecată la instanța de la locul săvârșirii”.

Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată sub aspectul încălcării dispozițiilor art. 16 din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi. În acest sens, apreciază că textul din ordonanță criticat instituie un tratament discriminatoriu sub două aspecte: pe de o parte, între persoana care contestă un proces-verbal de constatare a unei contravenții și justițiabilii care introduc acțiuni în justiție împotriva statului sau instituțiilor sale potrivit regulilor de competență teritorială alternativă prevăzute de art. 8 din Codul de procedură civilă, iar pe de altă parte, între contestator și unitatea de poliție rutieră din care face parte organul constatator. Mai arată că textul criticat nu contravine dispozițiilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt atributul legiuitorului. Arată că distanța dintre domiciliul reclamantului și locul săvârșirii contravenției nu reprezintă un argument pentru a aprecia ca neconstituțională regula competenței teritoriale exclusive a instanței de judecată de la locul săvârșirii contravenției, în condițiile în care această regulă se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare, iar accesul la justiție este asigurat printr-o serie de reguli procedurale, precum citarea părților, publicitatea ședinței de judecată, oralitatea și contradictorialitatea dezbaterilor, motivarea hotărârilor judecătorești și exercitarea căilor de atac. Mai menționează că Ordonanța Guvernului

nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, ce reprezintă cadrul legal general în materie de contravenții, stabilește, prin art. 32 alin. (2), regula competenței teritoriale exclusive în favoarea instanței de judecată în a cărei circumscripție a fost săvârșită fapta.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 118 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este inadmisibilă, având în vedere că, prin Decizia nr. 347/2007, Curtea a statuat că respectivul text din ordonanță este neconstituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare a Curții, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 118 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice. Însă, din examinarea concluziilor scrise depuse în motivarea excepției, reiese că, în realitate, critica de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007, care au următorul cuprins: „*Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi legale autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Viorel Ciolacu în Dosarul nr. 1.295/338/2007 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, prin raportare la texte din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 464 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 19 mai 2008, Curtea a reținut că textul de lege criticat, care instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, nu îngreudește accesul liber la justiție al persoanelor interesate și nu contravine dreptului la un proces echitabil. Dimpotrivă, reglementarea competenței teritoriale a instanțelor judecătorești în cauzele având ca obiect plângerile împotriva proceselor-verbale de contravenție prin care se constată încălcări ale dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice este menită să dea expresie garanțiilor constituționale invocate, prin asigurarea administrării cu celeritate a probelor strânse de lucrătorii poliției rutiere. În plus, această modalitate de reglementare reprezintă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 în raport cu dispozițiile art. 16 din Constituție, principiul egalității nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite.

Nu se poate reține nici încălcarea principiului prezumției de nevinovăție prin stabilirea competenței teritoriale exclusive a judecătoriei în circumscripția căreia a fost săvârșită fapta, întrucât procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției nu reprezintă un verdict definitiv de vinovăție și de răspundere, ci doar un act administrativ de constatare, ale cărui efecte pot fi înlăturate prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 587

din 20 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2, ale art. 183 alin. 1 și 2 și ale art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și ale art. 281 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2, ale art. 183 alin. 1 și 2 și ale art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și ale art. 281 din Codul penal, excepție ridicată de Eva Szasz în Dosarul nr. 1.484/234/2007 al Judecătoriai Gheorgheni.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 48D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2, ale art. 183 alin. 1 și 2 și ale art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și ale art. 281 din Codul penal, excepție ridicată de Marcel-Vasile Holunga în Dosarul nr. 12.924/211/2006 (nr. în format vechi 1.051/2007) al Judecătoriai Zimnicea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că partea Baroul Cluj a formulat concluzii scrise, prin care a solicitat respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2, ale art. 183 alin. 1 și 2 și ale art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și ale art. 281 din Codul penal.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.859D/2007 și nr. 48D/2008 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 48D/2008 la Dosarul nr. 1.859D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea penală nr. 1 din 12 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.484/234/2007, **Judecătoria Gheorgheni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2, ale art. 183 alin. 1 și 2 și ale art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și ale art. 281 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Eva Szasz cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect trimiterea în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de exercitare fără drept a profesiei de avocat, infracțiune prevăzută de art. 281 din Codul penal, raportat la

art. 25 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Prin Încheierea din 23 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 12.924/211/2006 (nr. în format vechi 1.051/2007), **Judecătoria Zimnicea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2, ale art. 183 alin. 1 și 2 și ale art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și ale art. 281 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Marcel-Vasile Holunga cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect trimiterea în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de exercitare fără drept a profesiei de avocat, infracțiune prevăzută de art. 281 din Codul penal, raportat la art. 25 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, potrivit cărora asistența juridică este obligatorie în cazul în care organul de urmărire penală sau instanța apreciază că învinuitul sau inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, contravin dispozițiilor art. 24 din Constituție privind dreptul la apărare, întrucât, în situația în care Uniunea Națională a Barourilor din România este parte în procesul penal, „este evident că avocatul desemnat din oficiu nu îl va apăra pe inculpat împotriva uniunii”, având în vedere că toți avocații din România fac parte din respectiva uniune. Astfel, „textul de lege criticat permite magistraților să îi numească inculpatului un avocat din oficiu care, în unele cazuri, să nu îi susțină cauza în mod corect”.

Autorii excepției susțin că prevederile art. 183 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care reglementează mandatul de aducere, înfrâng dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (1) și (2), care garantează inviolabilitatea libertății individuale și a siguranței persoanei, permițând doar percheziționarea, reținerea sau arestarea unei persoane, în cazurile și cu procedura prevăzute de lege. În acest sens, arată că aducerea, realizabilă inclusiv prin constrângere, a învinuitului sau a inculpatului în fața organului de urmărire penală sau a instanței de judecată reprezintă o privare de libertate, fără a fi nici reținere, nici arestare, în condițiile în care în Legea fundamentală nu este prevăzută instituția mandatului de aducere. Pentru aceleași rațiuni, consideră că art. 183 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală încalcă și prevederile art. 5 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 9 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 9 par. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, texte ce reglementează dreptul persoanei la libertate și la siguranță. Întrucât dispozițiile art. 183 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală nu prevăd nicio cale de atac împotriva încheierii de ședință prin care s-a dispus emiterea mandatului de aducere, apreciază că sunt încălcate și prevederile art. 5 par. 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul persoanei lipsite de libertate la un recurs în fața unui tribunal. Autorii excepției susțin că textul de lege criticat înfrânge și prevederile art. 14 par. 3 lit. g) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, prevederi referitoare la dreptul acuzatului de a păstra tăcerea și de a nu se autoincrimina, întrucât „declarația în procesul penal este o armă

în apărare, ca atare, inculpatul poate să refuze acest drept, poate alege să nu declare nimic”.

De asemenea, consideră că art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile art. 24 alin. (1) din Constituție privind dreptul la apărare. Autorii excepției arată că, atât în cazul unuia, cât și în cazul celuilalt, procurorul a dat rechizitoriul prin care a pus în mișcare acțiunea penală și a dispus trimiterea în judecată după o lună, respectiv după 3 luni de la prezentarea materialului de urmărire penală, fără a mai proceda la o nouă chemare a învinutului în vederea înștiințării despre soluția dată în dosar, fiind astfel încălcat art. 6 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră principiul contradictorialității și dreptul la un proces echitabil. În sprijinul susținerilor, citează jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că „este [...] necesar ca rezolvarea cauzei să se facă după chemarea învinutului și după înștiințarea sa despre punerea în mișcare a acțiunii penale, în prezența apărătorului său, care, alături de cel în cauză, poate determina sau influența pronunțarea altei soluții de natură să excludă trimiterea în instanță a dosarului” (Decizia nr. 24 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999).

În fine, autorii excepției susțin că sintagma „legea specială” din art. 281 al Codului penal este neconstituțională prin raportare la dispozițiile Legii fundamentale cuprinse în art. 73 alin. (1) privind categoriile de legi și în art. 115 alin. (1) referitor la delegarea legislativă. Consideră că „Parlamentul nu poate adopta decât o singură lege specială — legea prin care Guvernul este abilitat pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice”. Prin urmare, legea specială la care face trimitere art. 281 din Codul penal nu poate fi Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, întrucât „legea avocaturii este lege organică, nu specială”.

Judecătoria Gheorgheni apreciază că fiind neîntemeiate criticile de neconstituționalitate referitoare la prevederile art. 171 alin. 2, ale art. 183 alin. 1 și 2 și ale art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și ale art. 281 din Codul penal.

Judecătoria Zimnicea consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că autorul excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, ci își bazează susținerile pe presupusa încălcare a regulilor deontologiei profesionale de către apărătorul desemnat din oficiu. De asemenea, consideră că aducerea inculpatului în fața instanței, în modalitatea reglementată de art. 183 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, îi permite acestuia exercitarea efectivă a dreptului la apărare, prin expunerea propriei versiuni asupra situației de fapt. Apreciază că măsura este conformă și cu prevederile actelor internaționale invocate, ce reglementează posibilitatea lipirii de libertate a persoanei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului având o bogată jurisprudență în această materie. Totodată, face trimitere la Decizia nr. 885 din 16 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 5 noiembrie 2007, prin care Curtea Constituțională a reținut că prevederile art. 183 din Codul de procedură penală nu încalcă principiul libertății individuale. În ceea ce privește dispozițiile art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, instanța arată că, în realitate, autorul excepției este nemulțumit de modul de aplicare a legii de către procuror în speța sa. În fine, referitor la critica de neconstituționalitate a art. 281 din Codul penal, consideră că aceasta denotă o gravă confuzie cu privire la distincția dintre diferitele categorii de legi penale, distincție necesară pentru interpretarea și aplicarea legilor respective.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate trebuie respinsă. În acest sens, consideră critica de neconstituționalitate a art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală ca neîntemeiată, vizând cel mult o problemă de incompatibilitate, reglementată de art. 48 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală. Mai arată că, în exercitarea profesiei, avocatul este independent și se supune numai legii, statutului profesiei și codului deontologic. În ceea ce privește art. 183 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, apreciază că, de fapt, autorii excepției au avut în vedere art. 184 alin. 31 din același cod, text de lege care nu are însă legătură cu soluționarea cauzei, motiv pentru care critica de neconstituționalitate este inadmisibilă. Referitor la dispozițiile art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, arată că, în realitate, autorii excepției sunt nemulțumiți de modul de aplicare a legii de către procuror în cazurile lor, critica de neconstituționalitate fiind inadmisibilă, iar în subsidiar, neîntemeiată, întrucât art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală nu limitează în niciun fel dreptul la apărare. În fine, consideră neîntemeiată critica de neconstituționalitate a art. 281 din Codul penal față de dispozițiile art. 73 alin. (1) din Legea fundamentală, arătând că autorii excepției fac o confuzie între categoriile de legi prevăzute de Constituție și clasificarea legilor penale în legi generale și speciale. Apreciază că art. 115 alin. (1) din Legea fundamentală nu este incident în cauză.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. Astfel, arată că art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală nu încalcă dispozițiile art. 24 din Legea fundamentală, întrucât dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică gratuită, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind creat de legiuitor, care stabilește și cazurile în care consideră că este necesar. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 183 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală față de dispozițiile art. 23 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, apreciază că textul constituțional invocat nu este incident în cauza de față. De asemenea, arată că art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală nu aduce atingere dreptului la apărare, întrucât partea care consideră că procurorul a emis în mod discreționar rechizitoriul are posibilitatea de a arăta judecătorului în ce constă nelegalitatea comisă. În fine, referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 281 din Codul penal, apreciază că dispozițiile art. 73 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Constituție nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 356/2006, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, respectiv dispozițiile art. 183 alin. 1 și 2 și ale art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, precum și prevederile art. 281 din Codul penal. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală: „*Asistența juridică este obligatorie când învinuitul sau inculpatul este minor, internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical educativ, când este reținut sau arestat chiar în altă cauză, când față de acesta a fost dispusă măsura de siguranță a internării medicale sau obligarea la tratament medical chiar în altă cauză ori când organul de urmărire penală sau instanța apreciază că învinuitul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.*”;

— Art. 183 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală: „*O persoană poate fi adusă în fața organului de urmărire penală sau a instanței de judecată pe baza unui mandat de aducere, întocmit potrivit dispozițiilor art. 176, dacă fiind anterior citată nu s-a prezentat, iar ascultarea ori prezența ei este necesară.*

Învinuitul sau inculpatul poate fi adus cu mandat chiar înainte de a fi fost chemat prin citație, dacă organul de urmărire penală sau instanța constată motivat că în interesul rezolvării cauzei se impune această măsură.”;

— Art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală: „*Dacă procurorul constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă, existând probele necesare și legal administrate, procedează, după caz, astfel:*

1. când din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de învinuit sau de inculpat și că acesta răspunde penal:

a) dacă acțiunea penală nu a fost pusă în mișcare în cursul urmăririi penale, dă rechizitoriu prin care pune în mișcare acțiunea penală și dispune trimiterea în judecată;”

— Art. 281 din Codul penal: „*Exercitarea fără drept a unei profesii sau a oricărei alte activități pentru care legea cere autorizație, ori exercitarea acestora în alte condiții decât cele legale, dacă legea specială prevede că săvârșirea unor astfel de fapte se sancționează potrivit legii penale, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă*”.

Autorul excepției susține că aceste dispoziții de lege sunt neconstituționale, astfel:

— art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală contravine prevederilor art. 24 din Constituție referitoare la dreptul la apărare;

— art. 183 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (1) și (2) referitoare la libertatea individuală, precum și prevederile art. 5 par. 1 și 4 privind dreptul la libertate și la siguranță din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 9 cu privire la dreptul persoanei de a nu fi arestată, deținută sau exilată în mod arbitrar din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 9 par. 1 privind dreptul la libertatea și la securitatea persoanei și ale art. 14 par. 3 lit. g) referitoare la dreptul acuzatului de a păstra tăcerea și de a nu se autoincrimina din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice;

— art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală înfrânge dispozițiile art. 24 alin. (1) din Constituție privind dreptul la apărare, precum și prevederile art. 6 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil;

— art. 281 din Codul penal contravine dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (1) referitoare la categoriile de legi și ale art. 115 alin. (1) privind delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Autorii excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 171 alin. 2 și ale art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, respectiv ale art. 281 din Codul penal. Astfel, emit supoziții legate de posibila nerespectare a legii de către avocații desemnați în baza art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală să asigure asistența juridică din oficiu în cauzele în care organul de urmărire penală sau instanța apreciază că învinuitul sau inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, în condițiile în care Uniunea Națională a Barourilor din România este și ea parte în respectivele procese penale. Totodată, autorii excepției critică modul de aplicare a prevederilor art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, respectiv a dispozițiilor art. 281 din Codul penal de către organele de urmărire penală și de către instanța de judecată. Or, aceste aspecte nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței investite cu soluționarea litigiului.

II. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a art. 183 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 183 din Codul de procedură penală, în integralitatea acestora, prin raportare la o serie de texte din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 885 din 16 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 5 noiembrie 2007, Curtea a reținut că regulile procedurale instituite prin dispozițiile art. 183 din Codul de procedură penală sunt menite să asigure buna desfășurare a procesului penal, fără întârzieri determinate de absența sau refuzul persoanelor a căror ascultare sau prezență este apreciată ca fiind necesară de către instanța de judecată. Prin dispozițiile criticate nu se încalcă libertatea individuală, întrucât instituția mandatului de aducere nu este echivalentă cu cea a sancțiunilor privative de libertate. De altfel, potrivit art. 53 din Constituție, exercițiul unor drepturi sau libertăți poate fi restrâns pentru desfășurarea instrucției penale, astfel încât constrângerea unei persoane de a se prezenta în fața instanței de judecată, atunci când aceasta din urmă apreciază că se impune acest lucru, nu aduce nici o atingere principiilor statului de drept. Cu același prilej, Curtea a statuat că, prin prevederile art. 183 din Codul de procedură penală, nu este încălcat nici dreptul la un proces echitabil, având în vedere că persoanele aduse cu mandat nu pot rămâne la dispoziția organului judiciar decât timpul strict necesar pentru audierea lor, în afară de cazul când s-a dispus reținerea ori arestarea preventivă a acestora. De asemenea, textul de lege criticat nu aduce atingere dreptului acuzatului de a păstra tăcerea și de a nu contribui la propria incriminare, întrucât acesta nu este constrâns în niciun fel să facă vreo declarație în acest sens.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele de principiu ale deciziei menționate mai sus își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză. Pentru considerentele arătate, prevederile art. 183 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală sunt în concordanță cu dispozițiile art. 23 alin. (1) și (2) din Constituție, ale art. 5 par. 1 și 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 9 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și cu prevederile art. 9 par. 1 și ale art. 14 par. 3 lit. g) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și ale art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și ale art. 281 din Codul penal, excepție ridicată de Eva Szasz în Dosarul nr. 1.484/234/2007 al Judecătorei Gheorgheni și de Marcel-Vasile Holunga în Dosarul nr. 12.924/211/2006 (nr. în format vechi 1.051/2007) al Judecătorei Zimnicea.

II. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 589

din 20 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 236/2006 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 236/2006 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, excepție ridicată de primarul comunei Vadu Moldovei în Dosarul nr. 4.410/86/2007 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, întrucât Curtea Constituțională a admis prin Decizia nr. 871/2007 critica având ca obiect dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005, în întregime.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr.4.410/86/2007, **Tribunalul Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor Legii nr. 236/2006 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, excepție ridicată de primarul comunei Vadu Moldovei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 obligă unitățile administrativ-teritoriale să vândă la un preț derizoriu bunurile imobile care fac parte din domeniul public al localităților, fără a respecta prevederile legale privind înstrăinarea acestora, cu încălcarea principiilor autonomiei locale și a normelor constituționale referitoare la dreptul de proprietate.

Tribunalul Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind întemeiată, întrucât legiuitorul stabilește prețul vânzării bunurilor imobile aflate în proprietatea unităților administrativ-teritoriale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că, întrucât Curtea Constituțională a admis, prin Decizia nr. 871 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 17 octombrie 2007, critica având ca obiect dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005, în cauza de față devin incidente prevederile art. 29 alin. (1), coroborat cu alin. (6) din Legea nr. 47/2002, excepția fiind inadmisibilă.

Avocatul Poporului consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, în temeiul prevederilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și

funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora nu pot face obiectul unei excepții de neconstituționalitate dispozițiile constatate ca neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile Legii nr. 236/2006 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 iunie 2006.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității textelor de lege criticate s-a pronunțat prin Decizia nr. 871/2007, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 701 din 17 octombrie 2007. Cu acel prilej s-a reținut că „prin înlăturarea posibilității autorităților publice locale de a dispune în mod liber de bunurile aflate în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale, în sensul de a opta sau nu pentru vânzarea acestora, se încalcă în mod vădit dreptul unităților administrativ-teritoriale de exercitare a prerogativei dispoziției, ca atribut ce ține de esența dreptului de proprietate. Așa fiind, Curtea constată că actul normativ criticat aduce atingere dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) teza întâi privind garantarea dreptului de proprietate privată.

Curtea constată totodată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005, în ansamblul său, reglementează un transfer silit de proprietate, care nu respectă prevederile referitoare la expropriere consacrate de art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție și de art. 1 din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că o privare de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească o cauză de utilitate publică, să fie conformă normelor de drept intern și să respecte un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat”.

Având în vedere prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora nu pot face obiectul unei excepții de neconstituționalitate dispozițiile constatate ca neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții, rezultă că, potrivit alin.(6) al aceluiași articol, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 este inadmisibilă. Curtea reține însă că în speță această cauză de inadmisibilitate s-a ivit după data sesizării sale și, prin urmare, excepția urmează a fi respisă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art.11 alin. (1) lit.A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 236/2006 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, excepție ridicată de primarul comunei Vadu Moldovei în Dosarul nr. 4.410/86/2007 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 590

din 20 mai 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 și 400¹
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 și 400¹ din Codul de procedură civilă,

excepție ridicată de Ioana Sandu în Dosarul nr. 3.917/94/2007 al Judecătorei Buftea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată în ceea ce privește critica dispozițiilor art. 400¹ din Codul de procedură civilă și ca inadmisibilă cu privire la critica art. 399 din cod, deoarece în acest caz autorul vizează o omisiune a textului de lege și, implicit, o completare a lui.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.917/94/2007, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 și 400¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioana Sandu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 400¹ din Codul de procedură civilă nu protejează interesele patrimoniale ale acelor coproprietari care nu sunt parte în raportul juridic supus judecării și permit în mod abuziv creditorilor să treacă la executarea silită a bunurilor aflate în coproprietatea debitorului cu terțe persoane.

Prin partajarea forțată a bunurilor comune coproprietarii nedebitori sunt obligați să participe la achitarea unei datorii care nu le incumbă, efectuând deci o plată nedatorată.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă omit să prevadă, în cadrul contestației la executare, citarea executorului judecătoresc în calitate de parte, ceea ce este de natură a aduce atingere dreptului la apărare și echilibrului procesual al părților.

Judecătoria Buftea apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că partajarea bunurilor comune nu presupune întotdeauna acordul coindivizărilor sau codevălmașilor. Coproprietarul nu face o plată nedatorată pentru că în urma partajului patrimoniul său rămâne neatins, fiind exclusă posibilitatea executării silite a cotei sale din bunul comun.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția ca fiind neîntemeiată, arătând că art. 399 și 400¹ din Codul de procedură civilă au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, Curtea statuând în mod constant asupra netemeinicii criticilor formulate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 399 și 400¹ din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 399: „*Împotriva executării silite înseși, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămăți prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.*

Nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită însăși sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancțiunea anulării actului nelegal.

De asemenea, după ce a început executarea silită, cei interesați sau vătămăți pot cere, pe calea contestației la executare, și anularea încheierii prin care s-a dispus învestirea cu formula executorie, dată fără îndeplinirea condițiilor legale.

În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.”;

— Art. 400¹: „*Împărțirea bunurilor proprietate comună poate fi hotărâtă, la cererea părții interesate, și în cadrul judecării contestației la executare.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 care garantează dreptul de proprietate privată și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor de lege criticate, prin Decizia nr. 379 din 14 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 7 noiembrie 2003. Cu acel prilej a reținut că dispozițiile art. 400¹ din Codul de procedură civilă asigură, pe de o parte, protejarea intereselor patrimoniale ale acelor coproprietari care nu sunt parte în raportul juridic supus judecării, iar pe de altă parte, permite creditorilor să treacă la executarea silită al cărei obiect îl pot constitui doar bunurile debitorului.

Așa fiind, existența proprietății comune împiedică temporar realizarea executării silite, numai după finalizarea procedurii de împărțea a bunurilor indivize executarea putând continua cu privire la bunurile ce aparțin exclusiv debitorului urmărit.

Prin efectul partajului creditorul păstrează posibilitatea fie de a urmări întregul bun care a făcut obiectul partajului, dacă acesta a fost atribuit debitorului, fie sulța la care a fost obligat coproprietarul nedebitor căruia i-a fost atribuit bunul, fie partea cuvenită debitorului din prețul obținut din vânzarea întregului imobil.

Așa fiind, Curtea reține că reglementarea criticată are ca finalitate protejarea intereselor coproprietarilor nedebitori, puși, în acest mod, la adăpost de riscul de a fi obligați să participe la achitarea unei datorii care nu le incumbă, efectuând astfel o plată nedatorată.

Atât considerentele, cât și soluția deciziei amintite sunt pe deplin valabile și în cauza de față, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în această materie.

În ceea ce privește critica referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă, întrucât acestea omit să prevadă, în cadrul contestației la executare, citarea executorului judecătoresc în calitate de parte, Curtea constată că o atare excepție este inadmisibilă. Astfel, complinirea lacunelor textelor de lege prin efectuarea controlului de constituționalitate excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art.11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Sandu în Dosarul nr. 3.917/94/2007 al Judecătoriei Buftea.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 592

din 20 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. e) și art. 47 alin. (1) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. e) și art. 47 alin. (1) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Travel” — S.R.L. din Satu Mare în Dosarul nr. 6.739/296/2005 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă avocatul autorului excepției, domnul Dan Mihai Șuta, lipsind partea Vasile Flore, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat permite lichidatorului desemnat în cadrul procedurii insolvenței să revoce mandatul de asistență juridică încheiat de societatea comercială debitoare cu un avocat ales și, mai mult, să renunțe la judecarea litigiului declanșat între aceasta, în calitate de parte vătămată, și persoana inculpată care a provocat daune societății, ambele operații exercitându-se în detrimentul intereselor societății comerciale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât critica pune în discuție probleme de interpretare și aplicare a legii, care excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.739/296/2005, **Tribunalul Satu Mare — Secția**

penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. e) și art. 47 alin. (1) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Travel” — S.R.L. din Satu Mare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în virtutea textelor de lege criticate, lichidatorul judiciar poate denunța contractul de asistență juridică încheiat între societatea comercială debitoare și avocatul care i-a asigurat acesteia reprezentarea în fața instanțelor judecătorești, împrejurare ce este de natură a contraveni dispozițiilor art. 21 și 24 din Constituție, care consacră dreptul părților la apărare, exercitat în cadrul unui proces echitabil. Autorul mai arată că în actuala fază a procesului de lichidare interesele lichidatorului și ale creditorului sunt practic identice, iar aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (1) lit. e) și art. 47 alin. (1) și (4) din Legea nr. 85/2006 nu face altceva decât să faciliteze realizarea acestor interese în detrimentul drepturilor procesuale ale debitorului.

Tribunalul Satu Mare — Secția penală arată că dispozițiile legale criticate au mai fost analizate sub aspectul constituționalității în mai multe rânduri, jurisprudența Curții Constituționale fiind constantă în sensul respingerii criticilor cu un atare obiect.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția ca fiind neîntemeiată, arătând că ridicarea dreptului debitorului de administrare constituie o măsură justificată și necesară pentru realizarea scopului procedurii insolvenței, legiuitorul prevăzând posibilitatea ca măsurile luate de lichidator să poată fi contestate de orice persoană interesată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate. Scopul restrângerilor stabilite prin lege referitoare la

dreptul de administrare al debitorului constă în prevenirea producerii unor noi pierderi în patrimoniul acestuia, prin desemnarea unor persoane calificate, cu atribuții în protejarea și reîntregirea activelor debitorului, asigurându-se îndestularea creanțelor creditorilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 25 alin. (1) lit. e) și art. 47 alin. (1) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 25 alin. (1) lit. e): „*Principalele atribuții ale lichidatorului, în cadrul prezentei legi, sunt: [...]*”

e) *menținerea sau denunțarea unor contracte încheiate de debitor;*”

— Art. 47 alin. (1) și (4): „(1) *Deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de administrare — constând în dreptul de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de acestea —, dacă acesta nu și-a declarat, în condițiile art. 28 alin. (1) lit. h) sau, după caz, art. 33 alin. (6), intenția de reorganizare. [...]*”

(4) *Dreptul de administrare al debitorului încetează de drept la data la care se dispune începerea falimentului.*”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. e) și art. 47 alin. (1) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Travel” — S.R.L. din Satu Mare în Dosarul nr. 6.739/296/2005 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București, C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 281912

